

Verslag landschapsprojecten in Engeland, eind Mei 2010

door Nicolaas de Jong

Uit: Sampo Nr. 12

Na de intensieve werkzaamheden in Normandië (zie verslag elders in deze Sampo), zijn we met z'n vijven naar Engeland vertrokken. Doel was drieërlei; om in Londen wat betere door-stroom van positieve krachten te krijgen. Ook om in het westen van Engeland de oorspronkelijke impuls van het Keltisch-esoterische Christendom weer werkzaam te maken. Verder

om het uitstromingspunt te zoeken van de Alba Mater, de Witte Moeder, landschapsgengel van de grote landschapstempel die voor de laatste IJstijd de monding van de Rijn bepaalde. Goedgemutst kwamen we aan bij de witte krijtrotsen van Dover. Het weer zat ons alleszins mee.

Ondersferenwerk bij de Tower in Londen

In een klein park achter de droge ringgracht van de Tower vonden we een instromingspunt van de landschapstempel die het oorspronkelijke Londen bestreek, met zijn esoterische impulsen. Dit was tevens vlak bij het instromingspunt van de Tower, dat buiten de vroegere ringgracht ligt.

Vanaf de eerste bouw van de White Tower door Willem de Veroveraar in de 11^e eeuw is de burcht een bastion van macht en schrik geweest. Zeer veel mensen zijn in de loop der eeuwen gemarteld en gedood in de Tower, hun hoofden tussen de kantelen op spiesen gezet, hun lichamen in de Theems gegooid. Door zwarte of grijze magie is er veel gespook in de White Tower. En door de vele martelingen en moorden, kan het gebruikt worden voor zwartmagische doeleinden. Londen is een belangrijk centrum voor het bankwezen, en de politiek is doorspekt met schandalen over omkoperij en machtsmisbruik. Met ons ondersferenwerk hoopten we hier een verlichting of ommekeer teweeg te kunnen brengen.

Bij de aanvang van ons werk werd aan de andere zijde, bij de Theems, de installatie van de nieuwe rechtse coalitieregering gevierd met kanonschoten. Dat gaf aan onze zijde de nodige rust (relatief, want het was naast de dikke verkeersader over de Tower bridge) om innerlijk te kunnen werken. Buiten deze drukte was het moeilijk en taai om in de onderaardse sferen binnen te

dringen. Uiteindelijk lukte dat met het visualiseren en inbrengen van een kristallijnen lichtzwaard. Tijdens ons werk kwam de Engelse volksziel helpen, en ook aangeven waar en hoe er al esoterisch was gewerkt in de stad en de rest van het land. Ook kwamen er veel overledenen langs, die we met de waterwezens hebben kunnen laten doorstromen naar de geestelijke bereiken. Uiteindelijk merkten we dat veel van hen konden vertrekken. Ook dat er weer instroom van hogere geestelijke krachten kon worden bewerkstelligd. Op die weg kwam het vrijmetselaarswezen langs met de vraag waar het verder zou kunnen ontwikkelen. Ik heb hem aan kunnen zeggen dat het niet met het in hiërarchieën denken van de illuminati in zee had moeten gaan, en dat ook zouden moeten omkeren. Met de hoop dat hij dit ter harte neemt.

Uiteindelijk zijn we door de weerstanden heen gegaan, en hebben moe maar voldaan westwaarts onze reis vervolgd.

Moe maar voldaan na afloop

Lotusbloemendans bij Hentland, Wales

Op deze plek had vanaf de 9^e eeuw het Keltische Christendom een aangrijpingsplaats. De Ierse monnik Dyfrys, door de Engelsen later St. Dubricius genoemd, heeft hier een eerste leerinstituut, een soort universiteit gesticht om vanuit geestelijk perspectief de mensen te kunnen onderrichten. Het was niet meer dan een houten stadje, omringd door palissaden, waar de mensen uit de buurt onderricht konden krijgen. In de 10^e eeuw hebben onder andere Arthur en de zijnen hier hun scholing gehad. Veel plaatsen uit de buurt herinneren nog aan dat roemruchte verleden, zoals Arthur's Stone (waarin het roemruchte zwaard Excalibur zou hebben gestoken), Merlin's Cave, King's Caple (waar hij en Guinevere getrouwd zouden zijn). Aan het einde van de 10^e eeuw heeft een rondtrekkende Germaanse troep het oord platgebrand, en de mensen vermoord. Daarmee heeft de Keltische volksziel, degene die het esoterische Christendom leidt, zijn aangrijpingsplaats in Engeland verloren. Er staat een stenen kerk naast, uit de late Middeleeuwen, die is gewijd aan St. Dubricius, en er is nu een nationaal park op de plek des onheils. Er staan eeuwenoude eiken als wachters in een kring op de plek van de voormalige stad. Reuzen van wie je de aanwezigheid goed kunt voelen.

In voorgaande jaren was ik op deze plek geattendeerd, omdat een kilometer er vandaan een provinciale weg loopt, waar op een kruispunt dat toch redelijk overzichtelijk is, al sinds de 18^e eeuw dodelijke ongelukken plaats vonden. Vroeger ging dat met paard en wagen, waarbij een paard ineens op hol kon slaan, tegenwoordig gebeurt dat met auto's. Terplekke bleek dat er in een bosje naast het kruispunt nog veel overledenen aanwezig waren, die eigenlijk om aandacht vroegen voor het hen onterecht aangedane leed. Daarbij hadden zij telkens weer mensen mee de dood in gesleept, waarvan een aantal ook waren blijven hangen. Ik heb hen toen uitgenodigd om op 1^e Pinksterdag (2007) mee te komen naar Hentland, omdat ik hen wilde betrekken bij het ondersferenwerk. Met een groep lokale mensen met

wie ik al meerdere jaren daar werk, hebben we het onheil en de erbij betrokken wezens toen naar boven kunnen krijgen, daarmee de mensen duidelijk kunnen maken waarom ze vermoord waren, en velen konden we daarna helpen verder te komen naar de geestelijke wereld. Voor de meeste deelnemers een zeer ontroerende ervaring. Het kruispunt is sindsdien veel rustiger.

Het erop volgende jaar ben ik teruggegaan om er het Lied van Wording, Verwording en Heling te zingen (helaas in de daar zo veelvuldig voorkomende stromende regen), ook weer met een groep lokale toehoorders. Het voelde aan of de Keltische volksziel weer een dun lijntje had naar de plek.

Om dit te versterken, zijn we dit jaar met onze groep terplekke geweest om het punt ook weer naar de toekomst te openen. Dit door er de door ons te ontwikkelen hogere geestesgaven in in te werken, die samenhangen met de ontwikkeling van de bladen van onze verschillende lotusbloemen. Deze ontwikkel je namelijk door goede gedragingen, gewoontes te ontwikkelen die onze idealen naar buiten helpen te brengen. Dat wat normaliter genoemd wordt een 'deugd'. Elk blad van een lotusbloem hangt met een specifieke te ontwikkelen deugd samen. Hiertoe zijn specifieke teksten, spreuken ontwikkeld, die gezongen worden op de ermee relevante muziek vanuit de sterren en planeten. De deelnemers bewegen, dansen hun deugdgebaar als vrije beweging in in het landschap, en daarmee worden deze aangeboden aan de landschapsengel en de elementwezens terplekke, die er zelf mee verder kunnen werken. Ook boetseren we deze gebaren uit in klei. Er wordt gewerkt op specifieke plekken in het landschap, die de lotusbloemen zo situeert als was het een afbeeld van hun ligging binnen het menselijk lichaam voor die plek. Zo worden deze gevoelige lotusorganen in het landschap gecentreerd, en samen met de kleibeeldjes die in een kring worden neergezet, hebben de

elementwezens verschillende aangrijpingspunten waarnaar ze zich kunnen richten. Ook wanneer de beeldjes weg zijn, blijven deze organen werkzaam.

Bij elk van de lotusbloemen, die we in 2 dagen doorlopen hebben, werd de werking van de elementwereld en de engelen sterker, en uiteindelijk kwam er een grote geestelijke stroom op gang, die we allemaal waar hebben genomen. Met name gebeurde dat bij het zingen van een van de relevante Widarsliederen, die met een specifieke planeetwerking en lotusbloem samenhangt (de muziek is op maat en toonaard van die planeetwerking geschreven). Dan zagen we het geheel als een orgaan gaan werken. De magie van gerichte muziek. Als centrale inslag werd de werking van die Keltisch-christelijke impuls weer levendig, en ik ben benieuwd wat dat voor uitwerking heeft op de cultuur aldaar.

Op zoek naar het uitstromingspunt van de Alba Mater

Na een cursus organische geleding van het landschap aan de Rudolf Steiner Academy te Hereford, waar ik al jaren begeleiding geef in landschapswerk en landschapsinrichting in samenwerking met de elementwezens, begonnen we aan het laatste onderdeel van onze reis, enigszins op de weg naar huis: het zoeken naar het uitstromingspunt van de grote landschapstempel, die haar instromingspunt heeft in het dorpje La Forge Neuve, onderdeel van de ecologische leefgemeenschap Ecolonie in de Franse Vogezen, haar transformatiepunt op Schiermonnikoog, en het punt dat wij zochten zou ergens liggen tussen Avebury en Stonehenge – een vrij breed gebied van toch wel zo'n 25 km.¹

We zijn geholpen door een bekende van een bewoonster op Ecolonie, die terplekke goed bekend is, en ons tipte dat we ook eens op Silbury Hill zouden kunnen kijken. Dat is een kunstmatig opgeworpen vrij puntige heuvel, bovenop een ronde basis

Silbury Hill met op de voorgrond de graancirkel

met glooiende burgwallen. Iets mannelijks bovenop iets vrouwelijks, en zo voelde de plek ook; alsof het vrouwelijke er geweld was aangedaan. Er bleek ook ineens frictie tussen onze mannelijke en vrouwelijke reisgenoten te ontstaan, die we ervoor niet gehad hadden. Dat hadden we snel genoeg door als behorende bij de plek. Bovenop de heuvel vonden we inderdaad het uitstromingspunt, dat zich daarin uitte, dat na ons ordenende zingen van enige kleuren, het aangezicht van Alba Mater, een zeer oude landschapsgengel, weer zichtbaar werd. Zij had zich op Schiermonnikoog laten zien als werkende door een Merkaba (twee doorendringende tetraëders) wat zich op het platte vlak als een Davidsster toont. En toen we boven waren, zagen we in het aangrenzende korenveld een zeshoekige graancirkel, die bij later nazoeken op de dag van ons werk was ontstaan. Toeval of niet, hij was er gewoon.

We hadden ons doel bereikt, en hebben hierna nog even gechecked of we nog andere aanwijzingen vonden van de Alba Mater in Avebury, een dorp bij een dubbele stenenkring, daar zo'n 2 km vandaan. Daar vonden we wel de rest van een cultus van haar, maar geen ander landschapspunt. Dus konden we het werk zo laten. Wel heb ik bij de grote stenen de verschillende planeetkrachten als orgaanwerkingen beleefd, wat innerlijk weer nieuwe vaardigheden deed ontwaken met betrekking tot morele technieken. Een ervan heeft geresulteerd in een talisman die ik later in hout heb uitgewerkt, en die voor anderen heel sterk bleek te werken.

We waren klaar en konden naar huis. En dat liep vlot en met een hoop innerlijk te verteren. Met onze gastvrouw in Wales hebben we ons voorgenomen om volgend jaar met elkaar een reis te gaan doen langs verschillende oude Keltische, Keltisch-Christelijke en Tempeliersplaatsen, om het jaar daarop een groepsreis daarheen te gaan organiseren. Er is nog veel te ontginnen in het oude Engeland dat naar de toekomst toe vernieuwd zou kunnen worden.

Women power op Silbury Hill

Noot:

1. Voor de laatste IJstijd bestond de Noordzee niet, en liep de kustlijn van Schotland naar halverwege Noorwegen. Op de bodem van de Noordzee is gevonden dat de Schelde en de Theems uitmondten in de Rijn door hun beddingen op de bodem te volgen. Aan de grote landschapstempel die haar monding vormt, wordt gewerkt vanuit de manifestatie voor aardheling 'Waddenlicht', waaraan onze groep ook deelneemt. Zie www.waddenlicht.eu.